

Ο ΚΑΪΚΕΡΗΣ

Είκοσι χρονώ παιδί, μὲ μάτια μαῦρα, μὲ μαλλιά σγουρά, μὲ δύναμη καὶ μὲ ζωὴ εἶταν ὁ Θανάσης, ὁ καϊκέρης τῆς περαταριᾶς καὶ τ' ἀντικρυνοῦ νησιοῦ. Μὲ ἔνα κατάμαυρο καΐκι, ὅσο πέντε ὄργυιές, μὲ τὴ μικρή του ἀντένα ἐπέρνε ἀγώγια ἀπὸ τὴν μὰ στεργιὰ στὴν ἀντικρυνὴ ἄκρη. Αὐτὴ εἶταν ἡ καθημερινὴ δουλειά του. Πανέρως κι ὅρφανὸς, γωρίς κύρη καὶ μάννα, γιὰ συντροφιὰ εἴχε μονάχη τὴν θάλασσα καὶ τὸ καΐκι του ποὺ τὸν ἀνάθρεψεν ἀπὸ μικρὸ παιδί.

“Οσοι ἔτυχαν νὰ τὸν γνωρίσουν εἴχαν νὰ ποῦν γιὰ τὲς χάρες του· εἶταν καλότρεπο κι εὐγενικὴ παιδί· μολούς τῷχε καλά.

Μὲ τὸν κόπο του ἔθγαζε τὸ φωμό του καὶ πεισσότερο ἀκόμη, γιατὶ τὸ ἀγώγια ἐπήγανιν καλά.

Πέντε λεφτὰ τὸ κεφάλι εἶταν ἡ τιμή.

Σιγά, σιγὰ ἔθαζε στὴν ἄκρη, γιὰ τὸ γάμο καὶ τὰ γεράματα.

Προεστοῖ, γερότι, νειές, παιδιά, ὅλοι τὸν καμάρωναν γιὰ τὸν τρόπους του.

— Καλὲ καϊκέρη τοῦ φώναζαν ἔλα νὰ μῆ; ρίξης πέρα . . .

Κι αὐτὸς μὲ τὸ καΐκι του ἐφχόντανε κι ἐπήγαινες ἀκούγαστος . . .

Στὸν ἀκρηγάλι τῆς περαταριᾶς εἶταν ἡ φωτιὴν κατοικιὰ τοῦ μπάζιμπα Ἀνδρέα. Ψαρὸς τῆς λίμνης εἶσθησε ὅπως κι ὅπως μὲ τὴ γυναικὰ του καὶ μὲ τὴ μονάκτιθη θυγατέρα του τὴ Μαριγώ, ποὺ εἶταν σὰν ἀγγελος στὴν ὡμορριὰ καὶ τοὺς τρόπους ἀναθέμενη μὲ τὸ ἀγέρι τῆς θάλασσας καὶ μὲ τὴ δροσιὰ τῆς αὐγῆς σὰν τὸ λουλούδι τοῦ κάμπου. Στὸν σπίτι τοῦ μπάζιμπα Ἀνδρέα τὸ βράδυ, στὲς βαρυές καὶ φυρτουνισμένες νύχτες περνοῦσε τές ὥρες του ὁ Θανάσης μὲ τὴν καλὴ συντροφιὰ τοῦ ψαρᾶ τῆς λίμνης καὶ τῆς ἀνοικτῆς θάλασσας.

Δύο, τρία χρόνια ἔκανε αὐτὴν τὴν ζωὴν. Μὲ τὴν Μαριγώ εἶταν σὰν ἀδέρφια· τὴν εἴχε πάντα στὴν καρδιὰ καὶ στὸ λογικό. Κι δὲν μὲ τὸ καΐκι του ἐπέρνε καμιὰ ἔκπληξην τὴν μαυρομάτα χωριατοπούλα.

— Σὰν τὴ Μαριγώ μὴν δὲν εἴνε ἀλλη, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, καὶ τῷχε γιὰ καμάρι.

Κι ἀλίθεια τὴν καμάρωνε καὶ τὴν ἀγαποῦσε· τὴν εἴχε στὴν καρδιὰ μὲ τέτοια ἀγάπη ποὺ κάθε μέρα αὔξαινε καὶ ἐγένονταν πλειόνες.

Κι ἡ Μαριγώ ἀγαποῦσε τὸν Θανάσην της, τὸ καλότρεπο παληκάρι. Ἀπὸ καιρὸ τῷχε δείχη μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὰ λόγια . . .

Εἶταν καλοκαῖρι καὶ μῆνας Αὔγουστος. Τὰ φρῦτα ἔμπαιναν περίσσια στὴ γώρα. Τ' Ἀλεύκι ἀρχίσε νὰ μᾶς στέλνει τὰ γλυκὰ μπακίρια καὶ τὰ δροσερὰ χειμωνικά. Τὰ καΐκια πρωὶ καὶ βράδυ περνοῦσαν τὸν κάμπον τῶν Κωφῶνε καταφρτωμένα ἀπὸ δροσιὰ καὶ γλύκα.

Χειμωνικά καὶ μπακίρια εἶταν ἡ δροσιά.

Είκοσι δραχμὲς καὶ περισσότερο πάσι τὸ κάθε ταξίδι. “Ολοὶ οἱ καϊκέριδες τότε κάνουν τὴν τύχην τους..”

Μία νυχτὶδ ὁ Θανάσης εἴχε φύγη γιὰ τὸν Ἀλεύκι, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἀλλῆς μέρας θὰ γύριζε μὲ φρωτωμένο τὸ καΐκι του.

Τὸν ἐπερίμεναν μιὰ, δύο μέρες μὲ δὲν ἐφαίνονταν.

Οἱ χωριάτες τῆς περαταριᾶς ἔλεγαν πῶς ἀρρώστησε· ἐρώτησαν τὸν μπάζιμπα Ἀνδρέα κι ἔμαθαν τὶ συνέθαινε.

— Κάτι θὰ ἐστάθηκε στὸ παιδί μου, εἴπεν ὁ φαρᾶς μας μὲ λυπημένο πρόσωπο.

— Τὸ καῦμένα νὰ τὸ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ τύχη του.

Τὴν αὐγὴν εἴχε ἔλθη τὸ θιλιθερὸ μήνυμα πῶς ἔνας ἀνεμορούφωνας ἔπνιξεν αὐτὸν καὶ τὸ καΐκι του.

“Ολοὶ τὸν ἔχλαυσαν.

Τὴν ἀλλη μέρα τὸ κορίτο τῆς λίμνης ἔφερε τὸ σῶμα του στὸ ἐρημοκάλιστη τῆς περαταριᾶς. Μὲ κλαμπα στὸν ἀκρογάλι τὸ ἐπερίμεναν ὅλοι. Ἡ Μαριγώ εἶταν σὰν τρελλή, εἴχε λιγόθυμηση στὸ τελευταῖο φλυμα...

Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τῆς θαλάσσης κοντὸ στὸ μέρος ποὺ δὲν μὲν φορὰ τὸ καΐκι του τὸν ξύλαφαν.

Τὸ κύμα κλαίει τὰ νεύτα του καὶ κάθε διαβάτης ποὺ περνάει θυμῆται· μὲνα συμπονετικὸ δάκρυ τὲς χάρες του.

Ἐπάνω στὸ μνῆμα λίγιος δενδρολίθινος εἶναι φυτευμένος ἀπὸ τρεμουλικαστὸν γέρι. Κάθε Κυριακὴ ἡ δύστυχη Μαριγώ ἐπήγαινε κι ἐκατε νεκρολίθινο.

Ἐδδομάδες καὶ μῆνες ἔτσι πέρασαν.

Μήν, δύο κυριακὲς τὸ λιβάνι εἴλειπε καὶ τὸ δάκρυ τῆς δύστυχης Μαριγώς δὲν ἐπότικε τὸ μνῆμα.

Τῷχε ἡ ἀπονη, νὰ τὸν ἐλησμόνησε;

“Ο μαῦρος καὶ ἀγάπταγος γάρος εἴχε συμπονέστη τὴν ἄμωμη καὶ τὴν ἔστειλε ναύρη τὸ ταῖρι της.

Κέρκυρα.